

KRONIEK

BOEKBESPREKING

C. J. KELK, *Baccarat*, Amsterdam, De Spieghel, 1934.

Een aardig boek, met verscheiden zéér bekoorlijke bladzijden, mild, optimistisch, innemend, en met iets van het porceleinig arcadische der 18e-eeuwse kunst. Amusementslitteratuur van de allerbeste soort — maar die m.i. tot nog toe door het recenseerende Nederland wel wat al te hoog in de lucht gestoken is. Ik geloof dat van Kelk nog véél goeds te verwachten valt, maar dan toch eigenlijk alleen als hij zich verdiepen en verbreed kan, want déze toon, die ons zou willen wijsmaken dat „tout est pour le mieux dans le meilleur des mondes” zou ons te spoedig tegenstaan.

De lezer weet zeker al, uit de vele hooggestemde krantenartikeltjes, wat in dit boek wordt uitgebeeld. Het is het losse, z.g. vroolijke leventje van eenige keizerlijke en koninklijke prins en prinsessen in het Parijs van omstreeks 1865. De heeren vervelen zich op recepties, spelen baccarat, winnen of verliezen groote sommen, en amuseeren zich met hun vriendinnetjes. Er is er één bij, Willem, die het wat ernstiger meent met zijn Charlotte en zich werkelijk heel erg schaamt als hij haar — in een uur van toegeven aan zijn verwende zinnen — bedriegt met haar eigen dienstmeid, een schoone, nog een graadje arcadischer dan Charlotte zelf. Maar het komt toch weer in orde tusschen de werkelijke gelieven, de idylle wordt voortgezet. . . . Tusschen deze historie door ziet men de figuren der overige jonge vorsten en hun lakei-achtige hofdignitarissen — de heer Den Doelen is wel een heel amusant type, een tikje caricaturig misschien, maar dat mocht wel.

Men heeft ons dit verhaal ook als blij en vroolijk aangeprezen, maar dat lijkt me toch een beetje oppervlakkig. De schrijver houdt er blijkbaar van zijn onmiddellijke omgeving en deze drukkende tijden te ontvluchten in een fantastisch rijk van idylle en arcadisch geneugt, maar hij doet het, dunkt me, uit een ziel vol weemoed en verlangen naar iets beters dan de door ellende gepijnigde, cynisch-materialistische wereld, waarin wij allen moeten leven. Het zou mij niet verwonderen, als hij zelf niet heelemaal gelooft aan de historische juistheid van zijn verhaal — waarvan hij ook ons niet overtuigen kan — maar, rookend een smakelijke pijp, zich genoeglijk en gezapig verliest in zoete en opmonterende droomerijen. Welnu, daarin volgen wij hem maar al te gaarne. Mits het niet te lang dure. En dat doet het ook niet — tot nog toe!

H. R.

J. C. SOEWARNO-VAN DER KAADEN (Frank Imm. van Steenen), *De Oogen van Roosje Radena*, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1934.
Herinneren sommige van de Elsevier-lezers zich den vorigen roman van